

Az egész kezdetre úgy emlékszem, mint szárnyalások és zuhanások szakadatlan sorozatára, mintha jobbra-balra rángattak volna. Mindenesetre miután a kérésére a városba mentem, volt pár igen rossz napom – ismét azon kaptam magam, hogy kétségek gyötörnek, és bizony úgy éreztem, hibát követtem el. Ebben a lelkiállapotban töltöttem el sok-sok órát ide-oda zötykölődve a postakocsin, amely vitt a fogadó felé, ahol várni fog egy kocsi, amit a ház küld elém. Mint mondták, ezt az alkalmatosságot külön kirendelték elém, és mint kiderült, ezen a júniusi késő délutánon egy tágas egylovas kocsi várt rám. Ilyen szép napon, ebben az órában utazva át a vidéken, amely a nyári üdeségben mintha barátságosan köszöntene, a bátorságom új erőre kapott. Ahogy befordultunk a fasorra, olyan megkönnyebbülést éreztem, ami nyilván annak bizonyítéka, hogy eddig végtelenül el voltam keseredve. Gondolom, valami igen lehangoló dolgot vártam, vagy féltem, ezért az, ami végül üdvözölt, igazi meglepetésnek bizonyult. Emlékszem, milyen kellemes benyomást tett rám a ház széles, tiszta homlokzata, a nyitott ablakok, a friss függönyök és a két szolgáló, aki kilesett rám. Emlékszem a pázsitra és a tarka virágokra, a kerekek csikorgására a kavicson, és a tömött lombkoronákra, melyek felett varjak köröztek és károgtak az arany égbolton. A látvány oly pompás volt, hogy úgy éreztem, egy egész világ választja el szűkös otthonomtól. Az ajtóban azonnal megjelent – kisleánnyal a karján – egy szolgálatkész személy, aki úgy hajolt meg előttem, mintha a ház asszonya vagy egy előkelő vendég volnék. A Harley Streeten valamennyire be-

mutatták nekem a helyet, és ahogy erre visszaemlékeztem, még inkább úriembernek tartottam a tulajdonost, és úgy sejtettem, hogy az ígérését messze túlszárnyaló élményekben lesz részem majd e falak között.

Másnapig elkerült a mélabú, mert a következő diadalittas órák azzal teltek, hogy megismerkedtem ifjabbik tanítványommal. A kislányt, aki Mrs. Grose-zal tartott, azon nyomban tüneményes teremtésnek találtam, úgy éreztem, igen nagy szerencse, hogy gondjaimra bízta. Ilyen szépséges gyermeket még sohasem láttam, és később eltöprengtem, munkaadóm miért nem beszélt többet róla. Aznap éjjel keveset aludtam – túlságosan izgatott voltam; és ez meg is lepett, ahogy visszagondolok, sőt ez a benyomás később sem halványult, hanem fokozta bennem az érzést, hogy nagyvonalúan bánnak velem. A hatalmas, lenyűgöző szoba, az egyik legjobb a házban, a nagy, díszes ágy, amely szinte hívogatott, a gazdag mintázatú, súlyos drapéria, a hosszú tükrök, amelyekben életemben először tetőtől talpig láttam magam, mind mély benyomást tettek rám – akárcsak kis védencem kivételes bája –, és külön ajándéknak tetszett. Miként az is, hogy az első pillanattól kezdve látszott, meg fogjuk találni a hangot Mrs. Grose-zal. Pedig idejövet a postakocsiban még igencsak búslakodtam. Az ígéretes kezdet ellenére az egyetlen dolog, ami óvatosságra készíthetett volna, az a nyilvánvaló körülmény volt, hogy Mrs. Grose milyen nagyon örült nekem. Fél órán belül ráeszméltem, hogy annyira örül – ez a kerekded, egyszerű, szerény, tiszta, egészséges asszony –, hogy szinte már vigyáznia kellett, hogy ne mutassa ki túlon túl. Már akkor is eltűnődtem, vajon miért nem akarja kimutatni az érzéseit, és ez, ha akkor elgondolko-dom és gyanakszom, természetesen nyugtalaníthatott volna.